

гшто ѿстаѣвихъ да си послѣдова ѣллинското
 первообразно. Примѣстихъ и ѿ Глава ѿ
 стіхъ лг. и мало нѣщо ѿ лд., и катò ги
 соединихъ въ единъ стіхъ, положихъ го
 въ глава и. стіхъ рлѣ. на чинъ. И пакъ ѿ
 Глава з. стіхъ рзї. и го положихъ въ Глава
 д. рч. стіхъ на чинъ, защото на първото
 мѣсто бѣха катò неприлични, а на второто
 по прилични.

Това моє дѣло надѣлса, чищє да сѧ иѧ-
 ви прїятно на моитѣ единородны Бòлгары:
 защò положихъ голѣмо вниманїе за да ба-
 де прòсто колкото є̀ възможно, катò и дѣ-
 цата да могатъ да го разумѣватъ лесно,
 и на по старитѣ да є̀ сладостно, и сладко-
 рѣчиво: но дѣто не можихъ да намѣра ни-
 какъ прòста рѣчь, оупотребихъ Славенска,
 за да го не изрека совсѣмъ хврїатски. И
 нѣгдѣ са принѣдихъ за по голѣмо ияснѣ-
 нїе да расправа сѧ по много рѣчи Онова,
 коєто ѿллинското и Славенското извава
 токмо сѧ є̀дна рѣчь. И нѣгдѣ си (макаръ
 и да сѧ твѣрдѣ рѣдкò) оупотребихъ и Тѣр-
 ски рѣчи, и ми сѧ сѧка, чи не є̀ нѣщо твѣр-